

zijn geest zwakker dan die van den zoon, en 't maakte hem eenzaam. Want hij was toch eenmaal burgemeester geweest, en geëerd door de heele gemeente. Nu was er een ander, maar hij, van Dijk—Willers, was in zijn tijd toch heel noodig geweest, als hij er niet was geweest had de gemeenteraad wel naar huis kunnen gaan.

Eenigszins verwonderd luisterden de drie menschen naar het mannetje in zijn stoel. Zij zagen zijn wit gezicht en zijn magere handen. Ze herinnerden zich duidelijk dit mannetje als burgemeester op 't dorp. Een groot dorp had hij nooit kunnen hebben, maar dáár was hij op zijn plaats.

Ze herinnerden zich hun ontzag voor ditzelfde mannetje. Alleen bij de moeder was daar nog iets van over, al was er toch diep in haar verborgen altijd geweest een glimlach, die haar man nooit had vermoed.

„Kinders, moeten we niet naar bed?” zei Dora, „'t is al erg laat.”

De klok wees twaalf uur. De vader keek verwonderd om zich heen.

De zoon stond ineens recht overeind in de kamer. En ze keken alle drie naar hem.

Hij keek naar de gordijnen in de kamer. „Die gordijnen zijn al oud,” zei hij, „ik herinner me dat ik me er vroeger als kind achter verstopte en moeder aan 't schrikken maakte.”

„'t Is gek,” zei hij, „hoe alles steeds wisselt om je heen. Hoe de eene mensch na de andere uit je leven vertrekt. Hoe 't er eigenlijk niets toe doet of je geëerd wordt of niet, zoolang je maar iets in je zelf vereert en nooit verliest. Als schimmen zijn de menschen, als schimmen die komen en gaan en je leven helpen vormen. Drie jaar geleden was ik verloofd, Joice heette ze. Ze is verongelukt met een auto. Nu zie ik weer andere menschen. Over weer drie jaar leef ik wéér in een andere menschenkring.”

„Och,” zei de vader, „ben je verloofd geweest?” Zijn oogen knipten achter de brilleglazen.

Gerrit's glimlach was warm. „Één ding is zeker,” zei hij, „ik heb geluk gekend. Daarna, vroeg of laat, keert elk mensch weer tot zijn eenzaamheid terug. Want de levenswet wil, dat het tooneel steeds wordt verwisseld.”

Dora knikte. „Ja,” zei ze.

De moeder zette de theekopjes weg. Ze was moe, heel moe.

„Morgen komt er een groote koffer,” zei Gerrit, „daar zitten voor jullie cadeautjes in. Moeder, u morst nog net zoo met suiker op 't theeblad als vroeger.”

Alle drie brachten ze Gerrit naar zijn kamer. De moeder en Dora hadden 't er gezellig gemaakt.

„Ik maak hier de eerste lentedagen nog mee,” zei Gerrit, „'t fluiten van de vogels en de eerste bloemen.”

Voor Gerrit's bed zeiden ze elkaar goeden nacht. Er was bevreemding in alle vier, een stil vragen naar elkander.